

Opracowanie konspektu: filia poznańska – ks. Adrian Put, ks. Tomasz Tomaszewski, ks. Łukasz Parniewski, s. Grażyna Łazor WDŁB, Karolina Licznar, Dorota i Jakub Jastrzębek, Wioletta Wojciechowska

JESIENNY CYKL DNI WSPÓLNOTY

Temat: Moc Ducha Świętego w Biblii

❖ Materiały źródłowe

Zalecamy, by zapoznały się z nimi osoby przygotowujące wszystkie typy dni wspólnoty, jak również moderatorzy, animatorzy i członkowie diakonii.

- Ks. Franciszek Blachnicki, *Kto ma uszy do słuchania*, Wydawnictwo Światło-Życie, Kraków 2009.
- Ks. dr Tomasz Tomaszewski, *Moc Ducha Świętego w Biblii*, referat wygłoszony 21 lutego 2015 r. podczas Kongregacji Odpowiedzialnych na Jasnej Górze:

<http://www.oaza.pl/xl-kongregacja-odpowiedzialnych-zdjecia-z-liturgii-i-nagrania/>

Dzień wspólnoty moderatorów i odpowiedzialnych

❖ Zawiązanie wspólnoty

- Zapalenie świecy
- Modlitwa liturgią godzin
- Wprowadzenie w temat spotkania

❖ Propozycja na konferencję

J 15, 18–27

W trzeciej obietnicy dotyczącej Ducha Świętego, którą wypowiedział Jezus w Wieczerniku (J 15, 26–27), została wyeksponowana kolejna funkcja, którą Duch Paraklet ma spełniać wobec uczniów. Będzie On świadczył o Jezusie.

W całej perykopie J 15, 18–27 poruszone są cztery tematy: nienawiść świata w stosunku do Jezusa i Jego uczniów, przyszłe prześladowanie uczniów Jezusa, niedająca się usprawiedliwić odpowiedzialność za grzech niewiary oraz przyście Ducha Parakleta w celu świadczenia o Jezusie. Perykopa ta kieruje więc uwagę na stosunek świata do uczniów Jezusa i na ich świadectwo.

Czasownik „nienawidzić” występuje w tym fragmencie sześciokrotnie. Ewangelista precyzuje, że jest to nienawiść ze strony świata, czyli tych ludzi, których władcą jest szatan (J 12, 31; 14, 30; 16, 11). Jest to nienawiść tego świata, który odrzuca poznanie Boga (J 1, 10; 17, 25) i wybiera ciemność, bo jego uczynki są złe (J 3, 19). Nienawiść ze strony świata, który najpierw znienawidził Jezusa, a potem przeniósł swoją nienawiść na Jego uczniów, stanowi odpowiedź na miłość.

Podczas publicznej działalności Jezusa spełniły się zapowiedzi z prologu Ewangelii Janowej o tym, że swoi nie przyjęli Słowa, które zamieszkało między ludźmi (J 1, 10–11). Gdyby nie byli oni

uprzywilejowanymi odbiorcami objawienia Bożego, nie mieliby grzechu. Ponieważ jednak odrzucili Jezusa i prześladowali Go, nie mogą się wymówić od grzechu.

Uczniowie nie powinni być zaskoczeni, gdy spotykają się z prześladowaniami, ponieważ ich los jest związany z losem Jezusa. Są oni wybrani ze świata i nie należą do niego, więc świat ich nienawidzi. Powodem tych prześladowań jest to, że prześladowcy odrzucają Jezusa, a także samego Ojca. Ze względu na wspólnotę uczniów z Jezusem nienawiść do wierzących w Niego jest zatem nienawiścią do Chrystusa, a nienawiść do Chrystusa jest nienawiścią do Ojca.

Uczniowie, którzy będą prześladowani z powodu imienia Jezusa, mają być przeświadczeni, że nie są sami. Za pośrednictwem Ducha Parakleta sam Jezus będzie blisko nich. Przy pomocy Ducha Prawdy, którego Jezus pošle od Ojca i który od Ojca pochodzi, uczniowie będą mogli się oprzeć prześladowcom i być świadkami Jezusa. Duch Prawdy będzie świadkiem Jezusa bezpośrednio wobec uczniów, a poprzez ich świadectwo – wobec świata. Dawanie świadectwa przez uczniów będzie także dowodem ich przynależności do Ojca. W konfrontacji ze światem świadectwo Ducha Prawdy nabiera więc dla uczniów szczególnego znaczenia. Duch Paraklet pełni w nich funkcję obrońcy prawdy o Jezusie i we wrogim świecie pozwala im wytrwać w wierze. To dzięki Niemu Kościół może stawić czoła prześladowaniom i świadczyć o Chrystusie wobec świata.

Ks. Franciszek Blachnicki, *Kto ma uszy do słuchania*, fragment „Aby słabe było mocne”

1 Tes 5, 1-6. 9-11; Łk 4, 31-37

Słowo ludzkie jest słowem pozbawionym mocy. My nie możemy swoim własnym słowem sprawić tego, co wyrażamy w tym słowie. Są pewne dziedziny naszego życia, w których nasze słowo ma moc – zwłaszcza kiedy kryje się za nim jakaś sprawowana przez nas władza. Jeżeli ktoś od nas jest zależny, to podporządkowuje się naszym słowom. Ale ta moc naszego słowa jest ograniczona. Natomiast nasze słowo będzie miało prawdziwą moc wtedy, gdy będzie się pokrywało ze słowem Bożym. To jest dla nas droga do tego, żeby i nasze słowo było słowem mocy.

Musimy starać się mówić nie z siebie i nie przekazywać słowem naszych własnych wymysłów, tego co jest wynikiem jakiejś fantazji, tego co my sami z siebie tworzymy. Takich słów jest ogromna ilość w życiu ludzi. Cały potok słów zalewa nas nieustannie zewsząd, ale ogromna większość to są słowa ludzkie, zrodzone z ludzkiej fantazji, z ludzkich pomysłów. Są podobne do nasion, których jest nieraz tysiące na jakimś drzewie, ale tylko niektóre z nich kiełkują i wydają owoc. Musimy się troszczyć o to, aby przez nas przemawiał Duch Święty, aby On władał naszym słowem. Aby nasze słowo było wynikiem światła wiary, światła, które pochodzi od Ducha Świętego. Aby to światło, które najpierw jaśnieje w naszej myśli, wyrażało się potem w słowie. Jeżeli to słowo będzie oparte na prawdziwym świetle, to stanie się słowem mocy.

Szczególnie w dziedzinie ewangelizacji jest to problem centralny. **Czy nasze słowo jest słowem mocy? Czy potrafi rozbudzać wiarę, czyli życie? Rozbudzanie wiary jest jednoznaczne z rozbudzaniem nowego życia. Nikt z nas sam z siebie nie może stworzyć życia. Nasze słowo nie może mieć samo z siebie takiej mocy. Ale jeżeli będzie przez nas przemawiał Duch Święty, który najpierw sprawi w nas światło, da nam poznanie prawdy, to i nasze słowo będzie miało moc wzbudzania życia.** Wymaga to oczyszczenia naszych myśli, naszej fantazji. Istnieje bowiem w nas jakaś „moc stwórcza” pochodząca ze skażonej natury. Potrafimy wytwarzać różne wyobrażenia, mogą powstawać w nas różne idee, myśli, ale jeżeli to pochodzi tylko z naszej natury, to nie jest to światło prawdziwe, które może przekształcić się w życie, stworzyć, dać życie. Po jakimś czasie to wszystko umiera, ponieważ jest tylko z nas. Oczyszczenie polega na tym, że coraz bardziej potrafimy

uwalniać się od tego wszystkiego, co jest tylko czysto ludzką myślą, czysto ludzkim słowem, czynnością; coraz bardziej poddajemy się działaniu Ducha, aby On zapalał w nas światło myśli i pojęć odpowiadających prawdzie, żeby z tego światła rodziło się słowo, a ze słowa – życie. [...]

Lektura pomocnicza: *Katechizm Kościoła katolickiego 702–716* (Duch i słowo Boże w okresie obietnic)

❖ **Godzina odpowiedzialności**

Cz. 1. Praca w grupach

Pytania do dzielenia

- Czy w swoim codziennym posługiwaniu mam świadomość prawdy, że doświadczam wylania Ducha Świętego nie od zewnątrz, ale „przyjmując postać sługi” jak Jezus?
- Czy moje słowo jest słowem mocy? Czy potrafi rozbudzać wiarę?
- Co mam robić, aby być świadkiem żywego Słowa?

Cz. 2. Dzielenie się bieżącymi sprawami diecezji. Komunikaty

Cz. 3. Przygotowanie Rejonowych Dni Wspólnoty Animatorów i Diakonii oraz Ruchu Światło-Życie

❖ **Namiot spotkania: J 15, 18–27**

❖ **Właściwa modlitwa z liturgii godzin**

❖ **Dzień wspólnoty animatorów i diakonii**

❖ **Zawiązanie wspólnoty**

- Zapalenie świecy
- Modlitwa
- Wprowadzenie w temat spotkania

❖ **Propozycja na konferencję**

Dz 1, 1–8

Wraz z wniebowstąpieniem Jezusa zakończyła się Jego ziemską działalność. Jednak Boży plan zbawienia kontynuowany jest w Kościele. Tak jak mesjańska misja Jezusa była związana z Duchem Świętym, tak samo wiąże się z Nim życie Kościoła. Dlatego Łukasz już w pierwszych wersetach swojego drugiego dzieła, czyli *Dziejów Apostolskich*, wspomina o Duchu Świętym, a tekst Dz 1, 1–8 ukazuje program rozpoczynającego się po wniebowstąpieniu czasu Kościoła.

Zgodnie z poleceniem Jezusa, uczniowie mieli pozostać w Jerozolimie i oczekiwać na obietnicę Ojca. Nazwanie Ducha Świętego obietnicą Ojca nawiązuje do znanych tekstów starotestamentalnych o udzieleniu w przyszłości Ducha i podkreśla wierność Boga wobec danych przez siebie przyrzeczeń.

Równocześnie z zapowiedzią dotyczącą realizacji obietnicy Ojca apostołowie otrzymali od Jezusa misję bycia Jego świadkami „w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz 1, 8). Świadek to człowiek, który poprzez własne i bezpośrednie doświadczenie jest w stanie wydać jakąś opinię o wydarzeniach, w których osobiście uczestniczył, lub o osobach i okolicznościach, które zna z własnego doświadczenia. Jest on równocześnie zdolny do publicznego ujawniania i głoszenia swoich przekonań. W przypadku apostołów chodzi nie tyle o ich świadectwo o życiu, działalności i nauczaniu Jezusa, lecz o świadectwo dotyczące Jego zmartwychwstania. Dopiero dzięki Duchowi Świętemu apostołowie stali się zdolni do dawania świadectwa o tym, że ukrzyżowany Jezus został wskrzeszony z martwych przez swojego Ojca. Oznacza to, że historia zbawienia nie leży w rękach głosicieli, lecz pozostaje dziełem Bożym, a świadectwo apostołów jest równocześnie świadectwem Ducha Świętego.

Obiecany przez Jezusa i zesłany w dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty gwarantuje więc, że Kościół jest zdolny do realizowania programu zawartego w słowach: „Będziecie moimi świadkami” (Dz 1, 8). To świadectwo uczniów Jezusa jest procesem długotrwałym i powszechnym. Droga Kościoła rozpoczęła się od Jerozolimy, a następnie poprzez Judeę i Samarię sięgnie aż po krańce ziemi. Dzięki stałej obecności i działaniu Ducha Świętego chrześcijanin może więc mieć całkowitą pewność co do pełnej realizacji Bożego planu zbawienia w Kościele i poprzez Kościół.

Verbum Domini. O słowie Bożym w życiu i misji Kościoła. Posynodalna adhortacja apostołowska ojca świętego Benedykta XVI do biskupów i duchowieństwa, do osób konsekrowanych i wiernych świeckich (fragment)

Słowo Boże i Duch Święty

15. Po rozważeniu tematu ostatniego i ostatecznego słowa Boga do świata, należy teraz zwrócić uwagę na posłannictwo Ducha Świętego w odniesieniu do słowa Bożego. Nie istnieje bowiem żadne autentyczne zrozumienie Objawienia chrześcijańskiego bez działania Pocieszyciela. Wiąże się to z faktem, że Boży przekaz o sobie samym zakłada zawsze relację między Synem i Duchem Świętym, których Ireneusz z Lyonu nazywa „dwoma rękami Ojca”. To zresztą Pismo Święte wskazuje nam na obecność Ducha Świętego w dziejach zbawienia, a w szczególności w życiu Jezusa, który począł się z Dziewicy Maryi za sprawą Ducha Świętego (por. Mt 1, 18; Łk 1, 35); na początku swojej działalności publicznej nad brzegami Jordanu widzi, jak zstępuje na Niego w postaci gołębicy (por. Mt 3, 16); w tym też Duchu Jezus działa, przemawia i raduje się (por. Łk 10, 21); i w Duchu ofiaruje samego siebie (por. Hbr 9, 14). Pod koniec swojej misji, zgodnie z przekazem Jana Ewangelisty, Jezus jasno ukazuje związek daru ze swego życia z posłaniem Ducha do uczniów (por. J 16, 7). Następnie Jezus zmartwychwstał, noszący na swoim ciele znaki męki, tchnie Ducha (por. J 20, 22), a uczniowie stają się uczestnikami Jego misji (por. J 20, 21). Duch Święty pouczy uczniów o wszystkim i przypomni im wszystko, co powiedział Chrystus (por. J 14, 26), ponieważ to On, Duch Prawdy (por. J 15, 26), doprowadzi uczniów do całej prawdy (por. J 16, 13). W końcu, jak czytamy w Dziejach Apostolskich, Duch zstępuje na Dwunastu zebranych na modlitwie wraz z Maryją w dniu Pięćdziesiątnicy (por. 2, 1–4), i pobudza ich do misji głoszenia wszystkim ludziom Dobrej Nowiny.

Tak więc słowo Boże wyraża się ludzkimi słowami dzięki działaniu Ducha Świętego. Misja Syna oraz misja Ducha Świętego są nierozłączne i stanowią jedyną ekonomię zbawienia. Ten sam Duch, który działa we wcieleniu Słowa w łonie Dziewicy Maryi, kieruje także Jezusem podczas całej Jego misji i zostaje obiecany uczniom. Ten sam Duch, który mówił przez proroków, wspiera i inspiruje Kościół w dziele głoszenia słowa Bożego i w przepowiadaniu apostołów; ostatecznie to ten sam Duch, który natchnął autorów świętych Pism.

16. Świadomi istnienia tej pneumatologicznej perspektywy, ojcowie synodalni pragnęli zwrócić uwagę na znaczenie działania Ducha Świętego w życiu Kościoła oraz w sercu wierzących w odniesieniu do Pisma Świętego. Bez skutecznego działania „Ducha Prawdy” (J 14, 16) nie można bowiem zrozumieć słów Pana. Jak ponadto przypomina św. Ireneusz: „Ci, którzy nie uczestniczą w Duchu, nie żywią się pokarmem swojej matki (Kościoła), nie otrzymują niczego z najczystszej źródła tryskającego z ciała Chrystusa”. Tak jak Słowo Boże przychodzi do nas w ciele Chrystusa, w ciele eucharystycznym oraz w Pismach dzięki działaniu Ducha, może też być ono przyjęte i naprawę rozumiane jedynie dzięki owemu Duchowi. Wielcy pisarze należący do tradycji chrześcijańskiej są jednomyślni w rozważaniach na temat roli Ducha Świętego w więzi, którą wierzący muszą utrzymywać z Pismami. Św. Jan Chryzostom twierdzi, że Pismo „potrzebuje objawienia Ducha, abyśmy odkrywając prawdziwy sens zawartych w nim rzeczy, czerpali z niego obfity zysk”. Również św. Hieronim jest głęboko przekonany, że „nie możemy dojść do zrozumienia Pisma bez pomocy Ducha Świętego, który je inspirował”. Następnie św. Grzegorz Wielki w sugestywny sposób podkreśla, że powstawanie oraz interpretowanie Biblii są dziełem tegoż Ducha: „On sam stworzył słowa świętych Testamentów, On sam je otworzył”. Ryszard ze św. Wiktora przypomina, że trzeba mieć „oczy gołębiczy”, oświecone i pouczone przez Ducha, aby pojąć święty tekst.

Chciałbym także podkreślić, że wymowne świadectwo na temat relacji między Duchem Świętym i Pismem znajdujemy w tekstach liturgicznych, w których słowo Boże jest głoszone, słuchane i wyjaśniane wiernym. Należą do nich starożytne modlitwy, które w formie epiklezy proszą o Ducha przed czytaniem: „Ześlij Twego Świętego Ducha Pocieszyciela do naszych dusz i spraw, byśmy zrozumieli natchnione przez Niego Pismo; i pozwól, bym je odczytał w godziwy sposób, aby zgromadzeni tutaj wierni mieli z tego pożytek”. Znajdujemy też modlitwy, w których na zakończenie homilii ponownie błaga się Boga o dar Ducha dla wiernych: „Boże, Zbawco, [...] modlimy się do Ciebie za ten lud: ześlij na niego Ducha Świętego; niech nawiedzi go Pan Jezus, niech przemówi do umysłów wszystkich i otworzy serca na wiarę, i przyprowadzi do Ciebie nasze dusze, Boże miłosierdzia”.

Na tej podstawie możemy jasno pojąć, dlaczego nie można dojść do zrozumienia sensu słowa, nie biorąc pod uwagę działania Pocieszyciela w Kościele oraz w sercach wierzących.

❖ Godzina odpowiedzialności

Cz. 1. Praca w grupach

- Ks. Franciszek Blachnicki, *Kto ma uszy do słuchania*, fragment „W mocy Ducha”
- Dz 5, 27–33; J 3, 31–36

„Dajemy temu świadectwo my właśnie oraz Duch Święty” (Dz 5, 32). „Ten bowiem, kogo Bóg posłał, mówi słowa Boże: a z niezmierzonej obfitości udziela mu Ducha” (J 3, 34). Dawanie świadectwa, głoszenie słowa Bożego może się dokonywać tylko w mocy Ducha Świętego. Duch Święty daje taką moc, że żadne zakazy ani groźby ze strony ludzi nie powstrzymują tej mocy świadectwa. Arcykapłani mówią do apostołów: Zakazaliśmy wam surowo, abyście nie nauczali w to imię (Dz 5, 28a). Apostołowie odpowiadają: Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi (Dz 5, 29). Żydzi chcą zabić apostołów za to, że głoszą słowo Boże i dają świadectwo Jezusowi. Wiemy, że faktycznie mają oni moc, aby to uczynić. I zabijali ich. Zabili też samego Chrystusa, „stracili Go, przybiwszy do krzyża” (por. Dz 5, 30). Zawsze tak czynią wobec wyznawców Chrystusa, ale właśnie w tym objawia się moc Ducha Świętego, że mimo wszelkich gróźb, nawet groźby pozbawienia życia,

świadeństwo jest dawane. Duch Święty bowiem daje wiarę w życie wieczne, w sens wszelkiej ofiary ze względu na uzyskanie dóbr najwyższych. Na tym polega moc świadectwa i moc słowa głószonego w Duchu Świętym. Nie wyraża się ona w tym, że to słowo powala przeciwników, że ich zwycięża, ale w tym, że daje człowiekowi moc wiary, która rodzi świadectwo, świadectwo aż do oddania życia. W ten sposób Bóg, jako wartość najwyższa, otrzymuje chwałę i godne siebie świadectwo. To świadectwo dopiero rodzi zwycięstwo ostateczne, zwycięstwo zmartwychwstania, życia wiecznego. Wymagania, które Bóg stawia swoim wierzącym uczniom nie są łatwe do spełnienia, ale moc wiary w Duchu Świętym doskonali się w próbach i doświadczeniach, w pozornych porażkach. Zwycięża ostatecznie Duch i hierarchia wartości, którą Bóg objawia przez swoje słowo. Zwycięstwo Chrystusa zmartwychwstałego jest i zawsze pozostanie w tym doczesnym porządku zwycięstwem w pozornej słabości, w pozornym przegrywaniu. Jednak zwycięstwo, którego sprawcą jest Duch Święty w nas, jest zwycięstwem ostatecznym, jest zwycięstwem nad śmiercią i nad wszelką znikomością tego życia.

Pytania do dzielenia

- Duch Święty jest obietnicą Ojca. W jaki sposób doświadczam pragnienia Ducha Świętego? Przy jakich okazjach szczególnie Go przyzywam?
- Jak treść drogowskazów „Duch Święty” i „Słowo Boże” przekłada się na moje życie? Jak je praktykuję?
- Postanowienia.

Cz. 2. Dzielenie się bieżącymi sprawami diecezji. Komunikaty

Cz. 3. Przygotowanie Rejonowych Dni Wspólnoty Ruchu Światło-Życie

❖ Namiot spotkania: Dz 1, 1–8

❖ Właściwa modlitwa z liturgii godzin

❖ Świadeństwo

Dzień wspólnoty Ruchu Światło-Życie

❖ Wprowadzenie do dnia wspólnoty (wyjaśnienie celu)

❖ Zawiązanie wspólnoty

- Zapalenie świecy
- Modlitwa
- Piosenka roku
- Przedstawienie wspólnot

❖ Konferencja „Moc Ducha Świętego w Biblii”

(Na podstawie materiałów źródłowych wymienionych we wstępie)

❖ Spotkanie w grupie

a) dla Domowego Kościoła

Cel spotkania

- Odpowiedzenie sobie na pytanie „Kim jest w moim życiu Duch Święty?”
- Uświadomienie sobie Jego mocy.
- Uświadomienie sobie jakie z tej mocy płyną przywileje i do czego ona zobowiązuje.

Przygotowanie do spotkania

- Wydrukować teksty modlitwy kończącej spotkanie

Przebieg spotkania

- Zapalenie świecy, modlitwa na rozpoczęcie, przyzywanie Ducha Świętego, pieśń do Ducha (np. „Przybądź, Duchu Święty...”)
- Przeczytanie tekstu z Pisma Świętego: Dz 2, 1–21
- Dzielenie się słowem (z pomocą pytań)
 - Kim jest dla mnie Duch Święty?
 - Czy uświadamiam sobie Jego obecność w moim życiu?
 - Czy czuję, że umacnia mnie swoimi darami (przypomnieć 7 darów)?
 - Para prowadząca może zasugerować „wczucie” się uczestników w przebywających wówczas w Jerozolimie ludzi – zarówno w uczniów Jezusa, jak i w tych, którzy słuchali i niedowierzali. Jakie mogły być ich wrażenia?
- Przeczytać Dz 2, 37–41
 - Należy zwrócić uwagę na postawę Piotra, jego odwagę głoszenia Jezusa, dzięki mocy Ducha Świętego. Owocem jego głoszenia z mocą było nawrócenie wielu.
 - Czy w naszym życiu też mieliśmy do czynienia z głoszeniem Jezusa w mocy Ducha Świętego i z nawróceniami (może byliśmy tego świadkami, a może sami to czyniliśmy)?
- Przeczytać tekst: 1 Kor 12, 1–11
 - Rozmowa o charyzmatach. Należy określić (naprowadzić uczestników) czym są i czemu służą.

Wszystkie charyzmaty są „manifestacją Ducha”, ich sprawcą jest Bóg, i dane zostały „dla wspólnego dobra” (12, 7), to znaczy w celu budowania wspólnoty. Nie można więc skrywać tego daru dla siebie i zaleca się, by go rozwijać i odkrywać przed wspólnotą. Trzeba jednak uważać, by z powodu daru ktoś się nie chełpił.
 - Zachęta do krótkiego podzielenia się, jaki kto odkrywa w sobie charyzmat (para prowadząca powinna czuwać, by nikt zbytnio nie wychwalał swoich darów, by nie przytłoczył tym innych).

- Jeśli ktoś nie potrafi zauważyć w sobie żadnego charyzmatu, może być to wezwaniem do modlitwy i odkrycia złożonych w nim darów (które na pewno są). Można też zapytać o to inną osobę.
- Proponowana modlitwa na zakończenie spotkania: modlitwa o siedem darów Ducha Świętego

Duchu Święty, Ty nas uświęcasz, wspomagając w pracy nad sobą. Ty nas pocieszasz, wspierając, gdy jesteśmy słabi i bezradni. Proszę Cię o Twoje dary:

1. Proszę o dar mądrości, bym poznał i umiłował Prawdę wiekiustą, którą jesteś Ty, mój Boże.
2. Proszę o dar rozumu, abym na ile mój umysł może pojąć, zrozumiał prawdy wiary.
3. Proszę o dar umiejętności, abym patrząc na świat, dostrzegał w nim dzieło Twojej dobroci i mądrości i abym nie łudził się, że rzeczy stworzone mogą zaspokoić wszystkie moje pragnienia.
4. Proszę o dar rady na chwile trudne, gdy nie będę wiedział, jak postąpić.
5. Proszę o dar męstwa na czas szczególnych trudności i pokus.
6. Proszę o dar pobożności, abym chętnie przebywał z Tobą w modlitwie, abym patrzył na ludzi jako na braci, a na Kościół jako miejsce Twojego działania.
7. Na koniec proszę o dar bojaźni Bożej, bym lękał się grzechu, który obraża Ciebie, Boga po trzykroć świętego. Amen.

Źródło: <http://sychar.org/modlitwa-o-siedem-darow-ducha-swietego/>

b) dla oazy dorosłych, studentów i młodzieży

Metoda: Rozmowa ewangeliczna

Czas: 45 min.

Przebieg spotkania

Modlitwa

Pieśń przyzywająca Ducha Świętego

Wprowadzenie

„Duch Święty nie tylko przez sakramenty i posługi uświęca i prowadzi Lud Boży oraz cnotami go przyozdabia, ale «»udzielając każdemu, jako chce» (1 Kor 12, 11) darów swoich, rozdziela między wiernych wszelakiego stanu także szczególne łaski, przez które czyni ich zdatnymi i gotowymi do podejmowania rozmaitych dzieł lub funkcji mających na celu odnowę i dalszą pożyteczną rozbudowę Kościoła, zgodnie ze słowami: «Każdemu dostaje się objaw Ducha dla ogólnego pożytku» (1 Kor 12, 7). A ponieważ te charyzmaty, zarówno najznamienitsze, jak i te bardziej pospolite a szerzej rozpowszechnione, są nader stosowne i pożyteczne dla potrzeb Kościoła, przyjmować je należy z dziękczynieniem i ku pociesze. O dary zaś nadzwyczajne nie należy się ubiegać lekkomyślnie ani spodziewać się zarozumiale po nich owoców apostolskiej działalności, sąd o ich autentyczności i o właściwym wprowadzeniu ich w czyn należy do tych, którzy są w Kościele przełożonymi i którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, lecz doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre» (Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*).

Przytoczony punkt Konstytucji dogmatycznej o Kościele uwidacznia jak wyjątkowe znaczenie dla Ludu Bożego ma obecność Ducha Świętego. Tekst ten zakorzeniony jest mocno w tekstach

biblijnych, wskazując, że to właśnie przez słowo Boże objawia się w naszym życiu moc Ducha Świętego.

Rozmowa

Chcemy dziś wspólnie odkryć, opierając się na Piśmie Świętym i własnym doświadczeniu, na czym polega moc Ducha Świętego.

- Czy możecie wskazać konkretne sytuacje, zdarzenia, fragmenty z Pisma Świętego świadczące o mocy Ducha Świętego?

(Dać czas poszczególnym osobom na przytoczenie fragmentów; jeśli grupa nie potrafi wskazać takich tekstów, naprowadzić przytoczyć i zachęcić do dyskusji: Dz 5, 32; 1 Kor 12, 7; Dz 9, 31; Rz 8, 14; 1 P 1, 11; 1 Kor 12, 3).

- Fragmenty ukazujące w sposób szczególny moc Ducha Świętego zawarte są w opisie zesłania Ducha w dzień pięćdziesiąticy: Dz 2, 1–41.

Prowadzący prosi jedną osobę z grupy o przeczytanie ww. fragmentu i wspólnie analizują tekst, dzielą się spostrzeżeniami, odkryciami.

Zastosowanie

Wiemy już, że Pan działa z mocą przez swojego Ducha w swoim Kościele. Zatem my jako osoby budujące ten Kościół, również musimy doświadczać tego działania.

Animator prosi, by każdy przypomniał sobie jedną, konkretną sytuację, w której doświadczył mocy Ducha Świętego. Następnie prosi uczestników o dobranie się w pary i podzielenie z drugą osobą swoim doświadczeniem.

Na koniec, pozostając w parach, uczestnicy układają modlitwę z prośbą do Ducha Świętego, by działał z mocą w ich życiu.

Modlitwa na zakończenie

Po wprowadzeniu prowadzącego wszyscy równocześnie czytają ułożone przez siebie modlitwy.

c) dla Dzieci Bożych

Cel: Przedstawienie dzieciom osoby Ducha Świętego i Jego działania na podstawie fragmentów biblijnych.

Potrzebne materiały: mapa, kompas, rzeczy potrzebne do wędrowki w góry, szary papier, markery.

Dzieci posadzić w kółku.

Przebieg spotkania (ok. 45 min)

- Modlitwa do Ducha Świętego
- Krótkie przedstawienie się i zapoznanie uczestników.
- Wstęp: wędrowka w górach.

Zadajemy pytania:

- Byliście kiedyś w górach?
- Lubicie chodzić po górach?

- Co jest potrzebne do takiej wędrówki?
- Jak należy się przygotować?

W trakcie padających odpowiedzi pokazywać rekwizyty, które są dostępne. Można je układać na środku kręgu.

- Obraz ścieżki górskiej.
 - Jak już jesteśmy przygotowani, to idziemy na szlak górski. Zamknijcie swoje oczy i powiedzcie, jak może wyglądać nasza droga, którą będziemy szli.
 - Podczas odpowiedzi na szarym papierze widocznym dla wszystkich animator szkicuje to, co dzieci sobie wyobrażają.
 - Dokąd dojdziemy? (kierować rozmowę do szczytu, do chmur, do „nieba”)
 - Czy będzie łatwo? Kto lub co nam może pomóc? (znaki, drogowskazy, przewodnik)

Dobrze jest wydrukować dzieciom fragmenty do czytania, zaznaczając, że to są słowa z Pisma Świętego

- J 14, 6a

„Odpowiedział Mu Jezus: Ja jestem drogą i prawdą i życiem”.

 - Naszą drogą, tą górską drogą jest Pan Jezus. Sam nam to powiedział.
- J 16. 13a

„Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy”.

 - Kto będzie naszym przewodnikiem na tej drodze, na drodze życia, którą jest Jezus?
(Duch Pocieszyciel)
 - Ale kto to jest?
- Dz 1, 4a

„I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym”.

 - No ale kto to jest?
- J 14, 26

„A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pošle w Moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem”.

 - Zamknijcie oczy. Spróbujcie poczuć lekki podmuch wiatru. Duch Święty jest jak wiatr. Jest wszędzie, nie widzimy Go, nie możemy go zmierzyć, zważyć, ale możemy poczuć Jego działania. Jakie?

Zakończenie

- Podsumowanie
- Zabawy integracyjno-ruchowe
- Modlitwa na zakończenie

❖ **Element wspólnotowy**

Każdy uczestnik losuje papierowy owoc z napisem konkretnego owocu Ducha. Owoce należy przygotować wcześniej. Wyciąć z kolorowego papieru kształty dowolnych owoców i wypisać na nich owoce Ducha Świętego (Ga 5, 22–23: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie...) Na jednym papierowym owocu powinien znajdować się jeden owoc Ducha. Po wylosowaniu uczestnicy czytają, jaki owoc otrzymali i zatrzymują, by w trakcie modlitwy szczególnie prosić o pomnożenie tego owocu w ich życiu.

❖ **Namiot spotkania: 1 Kor 12, 1–11**

❖ **Eucharystia**

❖ **Agapa**